

все поразбирвамъ пакъ. Но тая псалтикия
ти дето пеешъ, май таквизъ. . . Нà, ето тия
ти дето за царе разправяшъ, май таквозъ. . .“

„Какви: таквизъ-таквозъ? Не дрънка ти насвось
тозъ който е предъ тебъ. И ще ти кажа ази:
такава черкова не само тукъ, по нази,
а нийде няма. Да, прочуть е и богатъ
отъ всички градове тъдешни Каменградъ,
но други хиледи таквизъ да ти намеря —
На тая черкова съ пари се не измеря
богатството. Така да знаешъ ти отъ менъ.
Добре че никой я не знай до днешенъ день, —
тъй ще отрае тя. Че биха я съ земята
сравнили, ако би угадили турчата
какво е писано по нейните стени,
какво съкровище е тя на старини. . .“
Тукъ спре Мъдрителя, и дума не дорече,
изглежда дъртия клисаръ и го повлече
за рамото таме на черквата на средъ:
„Тукъ гледай! — и му съ пръстъ посочи: Тукъ отпредъ
владишкий тронъ, току надъ върха му изтесанъ —
трапеза видишъ ли? На нея ряпа, чесънъ,
пиперки. . . Вгледай се въ ония шо седжтъ
тамъ; седнали сж те, но не за да яджтъ —
шушукать нешо си. . . То Тайна е Вечеря!
И гледай какъ Христось ги изподъ вежди смеря,
съ протегната ръка, къмъ тяхъ издигналъ пръстъ.
И тоя е Христось, и него тежъкъ кръстъ
очаква: но не кръстъ за вярата въ задгробенъ
животъ, а вярата че на народъ поробенъ
да се помогне все и тука би могло.
Тежко на тоя, що отъ земното тегло
спасение отвѣдъ во небесата дири!
Носѣтъ си тозъ Христось не въ небесата вири.
Това е Тайната Вечеря на борци, —
това е заговоръ. . . това сж то светци,